

malo, pa vendar vedno čisto in svitlo. Bog, ki ni začel in ne bo jenjal biti, je dal tudi človeku neumerjočo dušo. Človek je tedaj božja podoba, katero mora vedno častiti pri sebi in pri drugih ljudeh, ter mora biti sam vedno bolj popolnoma in Bogu podoben, in mora pri tem, kolikor mogoče, tudi pomagati svojemu bližnjemu.

P a š n i k.

Čas beži, in ni ga več nazaj. Vse je tiho in mirno, nobena stvar se ne gane; grobna tihota gospoduje v hosti in po planjavi. Ne sliši se prelepo petje slavčeve, ne drugih veselih pticic. Ni dolgo še, kar je bilo še vse živo in veselo; blisčalo se je rumeno, bogato polje, in drevesa so se šibile polne naj lepšega sadja! In lej, kako se je vse spremenilo! Vse to nas živo opominja, da čas beži. Mogočni terdni hrast, še stoji ponosno, toda le nekoliko časa, in akoravno je star sto let ali še več, čas ga le prihiti, da onemaga, pade in sognjuje. — Tako, predragi, beži tudi naš zlati čas; če še tako dolgo živiš, se ti zdi, kakor da bi živel le nekoliko časa. Posebno hitro teče čas mladih let. Oj, mladost, porabi svoj dragi čas za svoje izobraženje in popolnomost! Moli, delaj in uči se, da nevednost ne zasači tvoje moške dobe in pomanjkanje tvoje sive starosti! — Tudi čas postavnega moža se verti z neskončnim kolesom, in nikdar več ga ni nazaj. Bog ti je dal zdrave, terdne dušne in telesne moči, da jih rabiš po svoji modri previdnosti. Nikar ne počivaj, trudi se brez nehanja za svojo in svojega bližnjega srečo! Marsikteri posamesni dobri mož lahko veliko koristi človeštvu in vsi državi; dovolj zgledov imamo tacihi pridnih mož, ko bi jih hotel naštevati. — Ravno tako tudi hitro mine čas sive starosti, ker tukaj se neha posvetno delo, ter se le uživa, kar je kdo v mladosti sejal; ta čas je odločen le nekako za premišljevanje preteklih let, od katerih je še marsiktera skeleča rana v sercu zaostala, ki se ne dá tako lahko ozdraviti, ker čas je minul, in ni ga več nazaj, da bi se kaj poravnalo; le božja vsegamogočnost ga more poravnati. Posebno pa mora učitelja skrbeti, da prav obrača svoj čas. Ta se deli v dvoje: čas za svoj prid, in čas za prid svojih učencev. Tudi učitelju čas berzno beži, in ni ga več nazaj. Kar je zgubljeno je proč; kar je bilo slabo opravljeno, se ne more lahko popra-

viti. Blagor učitelju, ki je svoj čas tako porabil, da se v resnici od njega more reči: on je pridno, pošteno, bogaboječe in pametno živel v svojem stanu. Blagor mu, ki mu na smertni postelji slabih vest ne očita! Blagoslovili ga bodo vsi, ki so po njem srečni. Veliki trud ima tudi veliko plačilo.

A. Štamcar.

Šolska roba.

Spisovanje. Učenci naj se učé zapisovati tudi kratke povestice in basni, ktere naj jim učitelj naj pred prav umljivo in razločno pripoveduje; potem pa naj jih učenci ponavljajo in zapisujejo. Učitelj naj učencem, postavim, pripoveduje

Od dečka in čebel: Matevžek pride na vert cvetice tergat. Tū zapazi lepo rumeno cvetico, kakoršne še ni nikoli vidil. Hitro gre k nji, in jo uterga; v tem hipu zleti čebela iz cvetice in dečka na lice pikne. Rastogoteni deček steče, in gre za čebelo na konec verta do čebelnjaka, ter hoče hude čebele strahovati. Na vso moč tolče s palico po panjovih; čebele se razježe, prideró iz svojih hišic in pikajo dečka, da je groza, in opikale bi ga bile do smerti, ko bi ne bil hitro zbežal. — Kdor malega ne more poterpeti, ga utegne še večé hudo doleteti.

Od osla. Osel gre daleč od doma na pašo in pride do bistrega potoka. Na uni strani vode je lep zelen pašnik, kamor osla neizrečeno miha; toda ne ljubi se mu, da bi na uno kraj bredel, in pravi: „Tukaj se bom ulegel in počakal, da se voda izteče, in potem bom šel po suhem na pašnik in se povoljno napasel“. Pa lej! osel čaka in čaka; potok neprenehoma šumi in se ne izteče, zalezanec pa mora iti lačen domú. Kdor lenobo pase, mu ternje raste.

Od dveh plugov. Kovač naredi dva pluga. Enega kupi neki premožni kmet, drugi pa še čaka kupeca v kovačnici. Čez pol leta pa se pripeti, da ta kmet potrebuje še enega pluga, tedaj gre h kovaču in kupi tudi drugi plug, kterege dene doma v ravno tisto kolarnico, kakor prvega. Tū se drugi plug čudi svojemu tovaršu, ki je ves svetel, in pravi: „Povej, prijatelj, kako je to, da si tako lep, jaz pa sem ves tamen in zarjaven?“ Tovarš odgovori: „Delo me je zbrusilo“.

Številjenje. Kočar in Vertar imata več konj. Ko bi Kočar dal Vertarju 3 konje, bi jih imel Vertar 2 krat toliko, kakor Kočar; ko bi pa Vertar od svojih konj dal Kočarju 3, bi jih imela oba enako. Koliko konj ima tedaj vsaki?

Zgledi za pisanje. (Vaja velikih čerk.) Anton ne gođe vselej zastonj. Beseda ni konj. Čast ni močen hrast. Dan ne čaka lenuha. Eoklja dá ničli deset. Gora domača naj pred je zelena. Hiša ne stoji sama. Igra berača. Jutro ni danes. Kap preverta kamen. Lačen dober kuhar. Maslo ni z germa padlo. Nadloga rada nadlogo princse. Obljuba dolg dela. Peč je dobra reč. Resnica ne prizanaša. Solza pobožnemu ne pada na tla. Terta v glavo verta. Um je dober gospodar. Voda je dobra in huda gospodinja. Zdravje je naj drajši biser.

Književnost.

„Kratek pregled slovenske literature sa dodanim riečnikom za Slovence“. Napisal g. prof. Ivan Macun v Narodnih Novinah hrovaških, ter nekaj tudi posebej dal natisniti v 12°